

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: S., nar. X., v obci J., štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS:MU-8136-86/PO-Ž-2004 zo dňa 7.5.2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 47/2008-29 zo dňa 12. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 47/2008-29 zo dňa 12. novembra 2008 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-8136-86/PO-Ž-2004 zo dňa 7.5.2008 **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS:MU-8136-86/PO-Ž-2004 zo dňa 7.5.2008, ktorým odporca podľa ustanovenia podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Pakistanskej islamskej republiky.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa neboli splnené podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, pretože odporca správne nepovažoval dôvody navrhovateľa za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jej návratu do Pakistanu. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovanie nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Poukázal na to, že vyslovenie toho, že v zmysle ustanovenia § 58 zákona o pobyte cudzincov sa naňho nevzťahuje zákaz vyhostenia nie je príkazom na jeho vyhostenie, je iba vyslovením možnosti vyhostenia a je vecou príslušného správneho organu, či k použitiu tohto inštitútu pristúpi.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď potvrdil rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako aj o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia.

Navrhovateľ poukázal na to, že Najvyšší súd SR zrušil svojim rozsudkom (5SžoKS 34/2006) rozhodnutie odporcu o tom, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu a uložil odporcovi povinnosť opätovne rozhodnúť, či sa na neho vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu s ohľadom na aktuálnu situáciu v krajine.

Krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal jeho námietkou, že pri posudzovaní podmienok splnenia poskytnutia doplnkovej ochrany sa odporca zameral na posudzovanie prvku prenasledovania namiesto posudzovania podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany, resp. prekážok administratívneho vyhostenia.

Podľa navrhovateľa napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný v časti o prekážke administratívneho vyhostenia, nakoľko krajský súd nepreskúmal zákonnosť daného výroku a namiesto toho konštatoval, že odporca nerozhoduje o prípadnom administratívnom vyhostení navrhovateľa do krajiny pôvodu. Podľa navrhovateľa absentuje akékoľvek odôvodnenie existencie alebo neexistencie prekážky administratívneho vyhostenia.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany a o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Pakistanskej islamskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného do 31.11.2008 o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu

do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

(3) Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi nesplnením zákonných podmienok, uviedol, že v priebehu administratívneho konania bolo jednoznačne preukázané, že nebol nikdy trestne stíhaný a teda mu nehrozí uloženie, či výkon trestu smrti. Jeho obavy o bezpečnosť zo strany PML-Q, Al-Kajdy a Laskhar-e-Taiba nemožno podľa odporcu považovať za opodstatnené a odôvodnené pre udelenie doplnkovej ochrany. Od roku 2004, kedy boli s navrhovateľom vykonané pohovory, ale aj od roku 2007, kedy vypovedal pred Najvyšším súdom SR sa politická situácia v Pakistane značne zmenila. Strana PML-Q, pred ktorou navrhovateľ vyjadril obavy, je v súčasnosti v opozícii a umiernená islamská strana PML-N, ktorej je navrhovateľ členom, je dnes súčasťou vládnucej koalície. Al-Kajda a Laskhar-e-Taiba patria medzi teroristické skupiny, ktorých aktivity ohrozujú mnohokrát životy civilistov a naďalej narúšajú stabilitu v krajine. Vláda sa však pokúša aktivity a členstvo v niekoľkých týchto skupín eliminovať a v súlade s Protiteroristickým zákonom zakázala aktivity a členstvo v niekoľkých závažných náboženských extrémistických a teroristických skupinách, medzi inými aj Laskhar-e-Taiba, ktorá vystupuje aj pod novým názvom Jamatud Dawa.

Odporca poukázal na to, že na základe výpovede navrhovateľa sa nepotvrdilo, že by sa tieto zoskupenia zamerali práve na jeho osobu. Hoci mal prísť do styku s predstaviteľmi týchto skupín, pretože bol predsedom PML-N v Juttawakal a prejavil nesúhlas s ich výkladom džihádu, jeho nezhody mali iba lokálny charakter. Taktiež preto, že bol predsedom jednej z najväčších politických strán PML-N len v malej dedine, nie je dôvodné podozrenie, že by sa dostal do pozornosti týchto hnutí do takej miery, že by jeho život mohol byť ohrozený napríklad na inom mieste v Pakistane.

Podľa odporcu sa na základe výpovede navrhovateľa a dostupných informácií nepreukázalo, že by mohol byť vystavený mučeniu alebo neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu vo vyššej miere ako väčšina obyvateľstva alebo členov PML-N v krajine jeho pôvodu.

V prípade navrhovateľa podľa odporcu neboli zistené prekážky jeho administratívneho vyhostenia do krajiny jeho pôvodu. Nie je predpoklad že by kvôli vyznávaniu umierneného islamu alebo svojej politickej príslušnosti – členstvu PML-N mohol byť ohrozený jeho život alebo sloboda.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie výsluchom navrhovateľa a obsahom správy o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal zo správy „Souhrnná teritoriální infomace Pakistán“ aktualizovanej zastupiteľským úradom ČR v Islamabadě k 19.4.2008 a iných verejne dostupných zdrojov), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre posúdenie splnenia podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo zo zápisnice z ústneho pojednávania s navrhovateľom zo dňa 29.4.2008 navrhovateľ na otázku z akého dôvodu sa obáva návratu do krajiny pôvodu, v nadväznosti na jeho vyjadrenia na pojednávaní na NS SR, že má vážne obavy v prípade návratu do krajiny pôvodu), uviedol, že sa obáva o svoj život zo strany PML-Q (Pakistanská moslimská liga - Q) a hnutia Laskhar-e a Taiba a Al- Kajda. Uviedol, že počas predchádzajúceho pohovoru sa bál povedať o svojich obavách, pretože jeho rodina by mohla byť v ohrození, ak o tom niekomu povie. Uviedol, že problémy, ktoré uviedol

v predchádzajúcom konaní boli pravdivé, ibaže si nespomenul priamo na hnutie Laskhar-e-Taiba a Al-Kajda. Mal tiež obavy zo strany Laskhar-e-Taiba a Al-Kajda, pretože oni podporovali džihád, ale on s tým nesúhlasil. Ľudia z týchto hnutí chodili k nim do dediny a hovorili s hlavnými predstaviteľmi dediny a keďže on bol predseda PML-N v dedine, hovoril s nimi aj on, pričom prejavil svoj nesúhlas s džihádom, pretože korán o tom nehovorí.

Uviedol, že Al-Kajda môže zabiť ľudí, ktorí sú jej znepriatelení kdekoľvek na svete. Situácia v krajine je taká, že ľudia z Al-Kajdy by ho mohli zabiť v Pakistane napr. na policajnej stanici, aj keby sa mu snažila polícia pomôcť. Ak by sa tieto skupiny o ňom dozvedeli, mohli by ho zabiť nech je kdekoľvek. Navrhovateľ uviedol, že v súčasnosti je už jeho rodina mŕtva, preto sa nebojí o tom hovoriť.

Informácie o rodine získal od kamaráta, ktorý mu povedal, že členovia nepriateľských strán prišli k nemu domov a zabili jeho strýkov, brata a manželku. Bolo to kvôli podpore Nawaza Sharifa a jeho strane PML-N. približne pred dvoma rokmi, on sa to dozvedel pred 8 mesiacmi. Na otázku, prečo to neuviedol pred súdom, odpovedal, že vtedy to ešte nevedel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu zistil, že navrhovateľ požiadal o azyl dňa 6.10.2004 z dôvodu vojnového konfliktu a náboženského prenasledovania v krajine pôvodu. Dňa 3.1.2005 pod č. ČAS: MU-8136/PO-Ž-2004 odporca rozhodol o neudelení azylu navrhovateľovi a tiež rozhodol o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu. Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie odporcu preskúmal na základe námietok uplatnených navrhovateľom v opravnom prostriedku a rozhodnutie odporcu potvrdil (9Saz 8/2005-36 zo dňa 14.9.2005). Na základe odvolania podaného navrhovateľom proti uvedenému rozsudku Najvyšší súd SR rozsudkom pod sp. zn. 5SžoKS 34/2006 dňa 13.9.2007 rozsudok krajského súdu zmenil tak, že potvrdil rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi a rozhodnutie v časti, ktorou rozhodol o tom, že sa navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že je potrebné opätovne prehodnotiť, či sa na navrhovateľa vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu s ohľadom na aktuálnu situáciu v krajine pôvodu.

Odporca vo veci vypočul navrhovateľa, pričom z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa navrhovateľom zo dňa 29.4.2008 vyplynulo, že otázky odporcu boli zamerané na objasnenie dôvodov obáv návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, v nadväznosti na jeho vyjadrenia na pojednávaní na NS SR, že má vážne obavy v prípade návratu do krajiny pôvodu).

Zo zápisnice z pojednávania ďalej vyplynulo, že navrhovateľ presne špecifikoval organizácie, ktorých sa obáva a rovnako objasnil z čoho prameňa jeho obavy.

Uviedol, že sa obáva o svoj život zo strany PML-Q (Pakistanská moslimská liga - Q) a hnutia Laskhar-e a Taiba a Al- Kajda. Počas predchádzajúceho pohovoru sa bál povedať o svojich obavách, pretože jeho rodina by mohla byť v ohrození, ak o tom niekomu povie. Uviedol, že problémy, ktoré uviedol v predchádzajúcom konaní boli pravdivé, ibaže si nespomenul priamo na hnutie Laskhar-e- Taiba a Al-Kajda. Mal tiež obavy zo strany Laskhar-e- Taiba a Al-Kajda, pretože oni podporovali džihád, ale on s tým nesúhlasil. Ľudia z týchto hnutí chodili k nim do dediny a hovorili s hlavnými predstaviteľmi dediny a keďže on bol predseda PML-N v dedine, hovoril s nimi aj on, pričom prejavil svoj nesúhlas s džihádom.

Keďže predmetom preskúvacieho konania v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia odporcu bolo rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia bolo úlohou krajského súdu v intenciách podaného opravného prostriedku preskúmať napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či pre záver o tom, že navrhovateľ nespĺňa zákonné podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia vykonal náležité dokazovanie a či jeho výsledky sú dostačujúce pre takýto záver.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu,

teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci však podľa názoru odvolacieho súdu nebolo spoľahlivo zistené, že obavy, ktoré navrhovateľ špecifikoval aj s pomenovaním zdrojov takýchto obáv nie je možné považovať za závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom podľa odvolacieho súdu vzhľadom na to, že odporca vykonal dokazovanie na posúdenie aktuálnej situácie v krajine pôvodu jedinou správou, a to „Súhrnnou teritoriálnou informáciou - Pakistan“ aktualizovanou zastupiteľským úradom ČR v Islamabadě k 19.4.2008 spôsobil, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Súčasťou administratívneho spisu sú totiž aj ďalšie správy o krajine pôvodu: príloha č. 1 k č.p. MU-93-1/ODZS-2008 – vypracované odpovede na otázky č. 1 - 6 Odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MU MVSR zo dňa 21.4.2008, týkajúce sa najmä súčasnej vnútro politickej, bezpečnostnej a ekonomickej situácie v Pakistane, slobody pohybu v rámci krajiny, slobody emigrácie a repatriácie, pôsobenia islamistických teroristických organizácií na území Pakistanu, informácie o krajine pôvodu z internetovej stránky businessinfo.cz, ale aj články uverejnené v denníku SME z 18.2.2008, 20.2.2008, 24.4.2008, Pravda 26.11.2007, TASR z 25.3.2008, SITA 24.8.2007 a internetovej stránky Amnesty International.

Napriek rozsiahlemu materiálu, ktorý tvorí obsah administratívneho spisu, s popisom postavenie teroristických organizácií, ktoré navrhovateľ označil ako zdroj jeho obáv odporca vo svojom rozhodnutí sa popisu tejto situácie vôbec nevenuje. S odkazom na jediný identifikovaný zdroj informácií: „Souhrnná teritoriální informace Pakistán“ aktualizovanej zastupiteľským úradom ČR v Islamabadě k 19.4.2008, sa zmieňuje len o tom, že Al-Kajda a Laskhar-e Taiba patria medzi teroristické skupiny, ktorých aktivity ohrozujú mnohokrát životy civilistov a naďalej narušajú stabilitu v krajine. Vláda sa však pokúša aktivity a členstvo v niekoľkých týchto skupín eliminovať a v súlade s Protiteroristickým zákonom zakázala aktivity a členstvo v niekoľkých závažných náboženských extrémistických a teroristických skupinách.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odporca s poukazom na výpoveď navrhovateľa a dostupné informácie dospel k záveru, že sa nepreukázalo, že by mohol byť navrhovateľ vystavený mučeniu alebo neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu vo vyššej miere ako väčšina obyvateľov alebo členov PML-N v krajine pôvodu, pričom jeho stretnutiam s predstaviteľmi uvedených organizácií (Laskhar-e-Taiba a Al-Kajda), keď mal vyjadrovať nesúhlas s podporovateľmi džihádu, odporca nepripisoval žiaden význam, rovnako nepripisoval význam jeho postaveniu v rámci politickej strany PML-N, keď podľa odporcu skutočnosť, že bol predsedom tejto strany len v dedine, nezohrávalo vážnejší význam pri posudzovaní hrozieb zo strany uvedených organizácií, lebo podľa odporcu išlo len lokálny charakter stretnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje uvedený záver odporcu na rozdiel od krajského súdu za nepodložený. Odporca v prvom rade sa vo svojom rozhodnutí vôbec nepodrobil analýze navrhovateľom tvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle. Napriek rozsiahlej databázy správ o krajine pôvodu, ktoré tvoria obsah administratívneho spisu, nedostatočne popísal a vyhodnotil situáciu v krajine pôvodu z pohľadu situácie v krajine pôvodu a hrozby vážneho bezprávia najmä s poukazom na postavenie navrhovateľa, ako predsedu politickej strany PML-N i keď len v lokálnom postavení.

S ohľadom na znalosť situácie a pomerov v Pakistane, nebolo možné podľa Najvyššieho súdu primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľa z hrozby vážneho bezprávia sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa podľa Najvyššieho súdu javí neudržateľným záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že v prípade navrhovateľa neboli splnené zákonné podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Pakistanu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a krajský súd mal na základe uvedeného rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ak ten takto nerozhodol, nebolo preto dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné, aby v ďalšom konaní vytknuté nedostatky odstránil, v odôvodnení rozhodnutia o žiadosti navrhovateľa uviedol z ktorých dostupných zdrojov čerpal informácie o krajine pôvodu so stručným popisom situácie v krajine pôvodu so zameraním na postavenia organizácií, ktoré sú zdrojom obáv navrhovateľa s posúdením, či sú štátne orgány schopné navrhovateľovi zabezpečiť takú ochranu, ktorá je objektívne spôsobilá vylúčiť možnosť vážneho bezprávia v zmysle zákonných požiadaviek (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu (§220 OSP) tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. decembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová